

торкнулося не тільки найманих менеджерів. Якщо банкрутство компанії відбулося з вини власників, вони також несуть фінансову відповідальність перед кредиторами. Власникам збанкрутілих підприємств тепер доведеться шукати кошти для погашення боргів навіть у тому випадку, якщо майна підприємства для цього недостатньо. На тлі підвищення рівня відповідальності керівництва та акціонерів новий Кодекс дещо послабив позиції арбітражного керуючого. Якщо раніше відсторонити його міг тільки суд, то тепер таку можливість отримав комітет кредиторів. Більше того, новий кодекс не дозволяє затягувати процес банкрутства. Кодекс України з процедур банкрутства передбачає можливість здійснення процедури банкрутства і для фізичних осіб. Досі процедури банкрутства фізичної особи, що не є підприємцем, в Україні не існувало.

Отже, для організації лекції на тему щодо правового регулювання процедур банкрутства необхідно враховувати особливості правового матеріалу, його складність, рівень підготовленості аудиторії. Зазначену тему важко вивчати пошуковим методом, заплутавшись у проблемі, студенти можуть втратити інтерес до подальшої діяльності. Тут необхідно оптимально поєднувати порівняльно-ілюстративний, проблемно-творчий метод, розповідь та пояснення викладача.

Література

1. Кодекс України з процедур банкрутства: Закон України від 18.10.2018 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2597-19>.
2. Рейтинг «DoingBusiness 2018» / Світовий банк. URL: <http://www.doingbusiness.org/content/dam/doingBusiness/media/AnnualReports/English/DB2018-Full-Report.pdf>
3. Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом: Закон України від 14.05.1992 р. № 2344-XII. Відом. Верховної Ради України. 1992. № 31. Ст. 440 (втратив чинність).

УДК 340+656(043.2)

Богатюк І.Г., викладач,
Коледж інформаційних технологій та землевпорядкування НАУ,

Сєдов А.О., студент магістратури,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ТРАНСПОРТНОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ: ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

В економічному житті країни транспорт посідає особливе місце. По-перше, він забезпечує зв'язок між різними галузями економіки; по-друге, здійснюється рух продукції зі сфери виробництва до сфери обігу, а тим

самим транспортна діяльність виступає продовженням процесу виробництва в межах обігу і для цього процесу, саме тому державне регулювання транспортної системи України є актуальними на сучасному етапі розвитку держави.

В умовах докорінного реформування економіки України необхідна виважена державна транспортна політика, яка враховувала б особливості галузі та її роль у процесах економічних і соціальних перетворень. Особливої важливості набуває пошук «ідеальної» моделі співіснування ринкових механізмів та засобів державного регулювання.

Правове регулювання – це вплив держави за допомогою нормативних актів на суспільні відносини. Сферою правового регулювання є різні види відносин, насамперед економічні, до складу яких відноситься і транспорт. Транспорт – це галузь народного господарства, регулюванням якої займається держава за допомогою нормативно-правових актів. Незважаючи на їх велику кількість, необхідно відзначити, що деякі з них не відповідають новим умовам господарювання і потребують вдосконалення.

Серед структурних елементів правової системи важливе місце належить правовому регулюванню. В юридичній літературі сформувалось певне розуміння сутності правового регулювання, незважаючи на різні підходи щодо його визначення. Під правовим регулюванням П. Рабінович розуміє здійснюваний державою за допомогою всіх юридичних засобів владний вплив на суспільні відносини з метою їх упорядкування, закріплення охорони і розвитку. А. Черданцев зазначає, що правове регулювання – це впорядкування суспільних відносин за допомогою норм права та інших правових засобів [1]. Деякі дослідники вважають, що правове регулювання – це складний і різноманітний процес, здійснюваний за допомогою певних засобів юридичного впливу на суспільні стосунки.

Таким чином, у юридичній літературі сформувалося майже єдине розуміння правового регулювання як сукупності різноманітних форм та засобів юридичного впливу держави на поведінку учасників суспільних відносин, що здійснюються в інтересах всього суспільства або певного колективу чи особистості, з метою підпорядкувати поведінку окремих суб'єктів встановленому в суспільстві правопорядку [1]. Правове регулювання – це діяльність держави, спрямована на урегулювання суспільних відносин між суб'єктами в сфері державної діяльності. Сферою правового регулювання є різні види відносин, а саме: економічні, політичні, духовно-культурні, національні, релігійні тощо, які відрізняються своєю цілеспрямованістю, змістом та формою [1].

Важливою складовою економічних відносин є транспорт. Транспорт – це комплексна галузь народного господарства, покликана забезпечити економічні, організаційні та соціальні зв'язки економічної сфери і

задовольнити потреби суспільного виробництва та населення в перевезеннях. Сфера транспорту не може функціонувати сама по собі. У цьому процесі провідна роль належить державі, її законодавчим і виконавчим органам. Саме вони приймають найбільшу частину норм права, що діють у суспільстві. Відносно транспорту, головним органом виконавчої влади, який забезпечує реалізацію державної політики, є Міністерство інфраструктури України. Основними завданнями Міністерства інфраструктури у сфері транспорту є: - участь у формуванні та реалізації державної політики в галузі транспорту - організація взаємодії між різними видами транспорту; - участь у формуванні та реалізації державної тарифної політики і політики державних закупівель - здійснення заходів щодо забезпечення інтеграції національної транспортної системи України до європейської та світової транспортної систем; - здійснення державного управління та регулювання у сфері торговельного мореплавства; - організація і контроль відповідно до законодавства за діяльністю морських і річкових перевезень; - виконання відповідно до законодавства дозвільно-реєстраційних функцій у сфері руху [2, с. 539]. У своїй роботі Міністерство інфраструктури керується нормативно-правовими актами, система яких є механізмом правового регулювання. Взагалі під механізмом мають на увазі взяті в єдності систему правових засобів, способів і форм, за допомогою яких нормативність права переводиться в упорядкованість суспільних відносин, задовольняються інтереси суб'єктів права, встановлюється і забезпечується правопорядок («належне» у праві стає «сущим») [3]. Поняття механізму правового регулювання використовується в теорії для розкриття взаємодії різних елементів правової системи, за допомогою яких здійснюється регулятивний вплив на суспільні відносини з метою їх впорядкування [3].

Література

1. Зайчук О.В., Оніщенко Н.М. Теорія держави і права. Академічний курс: підручник. Київ: Юрінком Інтер, 2006. 688 с.
2. Петраш В.І. Конспект лекцій з дисципліни «Транспортне право» (для студентів 1 курсу денної і заочної форм навчання за напрямом 1004 – «Транспортні технології» спеціальностей 6.100402). Харків: ХНАМГ, 2008. 159 с.
3. Скаун О.Ф. Теорія держави і права: підручник / пер. з рос. Харків: Консум, 2001. 656 с.